

Stephenie Meyer

Zielen

*Voor mijn moeder Candy die me leerde dat liefde het beste
onderdeel is van elk verhaal.*

Vraag

Lichaam mijn huis
mijn ros mijn hond
wat moet ik doen
wanneer jij bent gevallen

Waar moet ik slapen
Hoe moet ik rijden
Wat moet ik jagen

Waar kan ik gaan
zonder mijn drager
zo gretig en vlug
Hoe kan ik nagaan
of daar in 't gewas
een schat of gevaar wacht
Als Lichaam mijn goede
slimme hond dood is

Hoe zal het zijn
In de lucht vervlogen
zonder dak of deur
en de wind als ogen

met de wolken als hemd
hoe kan ik schuilen?

May Swenson

Proloog

Geplaatst

De Genezer heette Doorkruist Diepe Wateren. Omdat hij een ziel was, was hij van nature door en door goed: meellevend, geduldig, eerlijk, deugdzaam en vol liefde. Onrust was een ongewone emotie voor Doorkruist Diepe Wateren.

Irritatie was nog zeldzamer. Maar omdat Doorkruist Diepe Wateren in een menselijk lichaam leefde, was irritatie soms onontkoombaar.

Bij het zachte geroezemoes van de studenten Geneeskunst in de hoek van de operatiekamer perste hij zijn lippen strak op elkaar. Die uitdrukking leek misplaatst op een mond die meestal glimlachte.

Darren, zijn vaste assistent, zag hem grimassen en klopte hem op de schouder.

‘Ze zijn alleen maar nieuwsgierig, Doorkruist,’ zei hij zachtjes.

‘Een plaatsing is niet bepaald een interessante of uitdagende procedure. Elke ziel op straat kan haar in een noodgeval uitvoeren. Er valt hier niets voor ze te leren.’ Doorkruist was verbaasd over de scherpte die in zijn normaal zo rustige stem doorklonk.

‘Ze hebben nog nooit een volwassen mens gezien,’ zei Darren.

Doorkruist trok een wenkbrauw op. ‘Zijn ze blind voor elkaars gezicht? Hebben ze geen spiegel?’

‘Je weet wel wat ik bedoel: een wild mens. Nog zielloos. Een oproerling.’

Doorkruist keek naar het bewusteloze lichaam van het meisje, dat op haar buik op de operatietafel lag. Medelijden welde op in zijn hart bij de gedachte aan de toestand waarin haar arme, gebroken lichaam was binnengekomen toen de Zoekers haar naar de faciliteit voor Geneeskunst hadden gebracht. Ze moest zo veel pijn hebben doorstaan...

Natuurlijk was ze nu perfect, volkomen genezen. Daar had Doorkruist voor gezorgd.

‘Ze ziet er net zo uit als wij,’ mompelde Doorkruist tegen Darren. ‘We

hebben allemaal menselijke gezichten. En als ze wakker wordt, is zij ook een van ons.’

‘Het is gewoon spannend voor ze.’

‘De ziel die we implanteren verdient meer respect dan dat iedereen zo naar haar gastlichaam staat te staren. Ze moet al veel te veel doorstaan terwijl ze acclimatisert. Het is niet eerlijk om haar hieraan te onderwerpen.’ Met ‘hieraan’ bedoelde hij niet het staren. Doorkruist hoorde het scherpe randje weer in zijn stem doorklinken.

Darren gaf hem nog een klopje. ‘Het komt wel goed. De Zoeker heeft informatie nodig, en...’

Bij het woord ‘Zoeker’ wierp Doorkruist Darren een boze blik toe. Darren knipperde geschokt met zijn ogen.

‘Het spijt me,’ verontschuldigde Doorkruist zich meteen. ‘Het was niet mijn bedoeling om zo negatief te reageren. Ik ben alleen bezorgd om deze ziel.’

Hij keek naar de vriestank op de standaard naast de tafel. Het matrode lampje brandde continu, wat aangaf dat de tank bezet was en in hibernatiemodus stond.

‘Deze ziel is speciaal voor deze opdracht geselecteerd,’ zei Darren geruststellend. ‘Ze is uitzonderlijk onder onze soort, dapperder dan de meeste anderen. Haar levens spreken voor zich. Ik denk dat ze dit ook vrijwillig zou doen als het mogelijk was het haar te vragen.’

‘Wie van ons zou zich niet vrijwillig aanmelden als ons werd gevraagd om iets te doen voor het algemeen belang? Maar is dat hier werkelijk het geval? Wordt het algemeen belang hiermee gediend? Dit gaat niet om haar bereidheid, maar om wat je een ziel mag vragen te doorstaan.’

De studenten Geneeskunst hadden het ook over de hibernerende ziel. Doorkruist kon hun gefluister duidelijk horen; de stemmen werden luider door hun opwindning.

‘Ze heeft op zes planeten geleefd.’

‘Zeven, heb ik gehoord.’

‘Ik heb gehoord dat ze nooit twee keer achtereen als dezelfde gastsoort heeft geleefd.’

‘Kan dat wel?’

‘Ze is bijna alles geweest. Een Bloem, een Beer, een Spin...’

‘Een Zeewier, een Vleermuis...’

‘Zelfs een Draak!’

‘Dat geloof ik niet, geen zeven planeten.’

‘Minstens zeven. Ze is op de Oorsprong begonnen.’

‘Echt waar? De Oorsprong?’

‘Stilte, alsjeblieft!’ vermaande Doorkruist hen. ‘Als jullie niet professioneel en zwijgend kunnen observeren, moet ik jullie vragen te vertrekken.’

Beschaamd zwegden de zes studenten en ze schuifelden een stukje bij elkaar weg.

‘Laten we dit maar afhandelen, Darren.’

Alles was voorbereid. De benodigde medicijnen lagen naast het mensensmeisje. Haar lange donkere haren waren onder een operatiekapje weggestopt, waardoor haar slanke nek zichtbaar was. Ze was diep onder narcose gebracht en ademde langzaam in en uit. Op haar zongebruinde huid waren amper sporen te zien van haar... ongeluk.

‘Begin de ontdooiing, alsjeblieft, Darren.’

De grijsjarige assistent stond al te wachten bij de vriestank, met zijn hand op de knop. Hij klapte het beveiligingskapje omhoog en draaide de knop om. Het rode lichtje op de kleine grijze cilinder begon steeds sneller terwijl de seconden verstreken te pulseren en van kleur te veranderen.

Doorkruist concentreerde zich op het bewusteloze lichaam; hij sneed met het scalpel voorzichtig door de huid onder aan de schedel, met kleine, precieze bewegingen, en sprayde er toen het middel op dat overmatig bloedverlies voorkwam, voordat hij de incisie breder maakte. Vervolgens stak hij behoedzaam een instrument onder de nekspieren, oppassend dat hij ze niet beschadigde, en legde de bleke wervels boven aan de ruggengraat bloot.

‘De ziel is klaar, Doorkruist,’ liet Darren hem weten.

‘Ik ook. Breng haar maar.’

Doorkruist voelde Darren naast zich en wist zonder te kijken dat zijn assistent klaarstond, met uitgestoken hand stond te wachten; ze werkten nu al vele jaren samen. Doorkruist hield de incisie open.

‘Stuur haar naar huis,’ fluisterde hij.

Darrens hand kwam in zijn blikveld, met de zilveren glans van een ontwakende ziel op zijn handpalm.

Doorkruist kon nooit naar een blootgelegde ziel kijken zonder dat de schoonheid ervan hem de adem benam.

De ziel glansde in de felle lichten van de operatiekamer, stralender dan het spiegellende zilverkleurige instrument in zijn hand. Als een levend lint draaide en golfde ze, strekte ze zich uit, blij bevrijd te zijn van de vriestank. Haar dunne, vederachtige aanhangsels, bijna duizend stuks, bewogen zachtjes, als bleekzilveren haren. Hoewel alle zielen prachtig waren, vond Doorkruist Diepe Wateren deze ziel extra sierlijk.

Hij was niet de enige die zo reageerde. Hij hoorde Darren zachtjes zuch-

ten, hoorde het bewonderende geroezemoes van de studenten.

Voorzichtig zette Darren het kleine, glanzende wezentje in de opening die Doorkruist in de nek van de mens had aangebracht. De ziel gleed soepel in de geboden ruimte en verweefde zichzelf met de buitenwereldse anatomie. Haar aanhangsels wonden zich strak om de zenuwcentra, sommige werden langer en reikten dieper, waar hij ze niet meer kon zien, naar beneden en naar boven, naar de hersens, de oogzenuwen, de gehoorgangen. Ze was heel snel, heel vastberaden in haar bewegingen. Weldra was er nog maar een klein stukje van haar glinsterende lichaam te zien.

‘Goed gedaan,’ fluisterde hij haar toe, wetend dat ze hem niet kon horen. Het mensenmeisje was degene met de oren, en zij sliep nog heel diep.

Het afronden van de klus was een routinekwestie. Hij reinigde en genas de wond, bracht de zalf aan die de incisie achter de ziel zou sluiten en veegde toen wat littekenvervagend poeder over het lijntje in haar nek.

‘Perfect, zoals gewoonlijk,’ zei de assistent, die om een of andere reden die Doorkruist niet begreep de naam van zijn menselijke gastheer nooit had veranderd.

Doorkruist zuchtte. ‘Ik betreur het werk van vandaag.’

‘Je doet enkel je plicht als Genezer.’

‘Dit is een van die zeldzame gevallen waarbij de Geneeskunst juist kwaad doet.’

Darren begon de instrumenten op te ruimen. Hij scheen niet te weten wat hij moest zeggen. Doorkruist vervulde zijn Roeping. Dat was voldoende voor Darren.

Maar niet genoeg voor Doorkruist Diepe Wateren, die tot in de kern van zijn wezen een Genezer was. Hij keek ongerust naar de mensenvrouw, zo vredig in slaap, en hij wist dat die vrede zou worden verscheurd zodra ze wakker werd. Al het afgrijzen van de dood van die jonge vrouw zou de onschuldige ziel die hij zojuist in haar had geplaatst moeten doorstaan.

Toen hij zich over de mens heen boog en in haar oor fluisterde, wenste Doorkruist vurig dat de ziel daarbinnen hem nu kon horen.

‘Succes, kleine Wandelaar, succes. Ik zou zo graag willen dat je het niet nodig had.’

Herinnerd

Ik wist dat het zou beginnen met het einde, en dat het einde er voor die ogen zou uitzien als de dood. Ik was gewaarschuwd.

Niet dié ogen, mijn ogen. De mijne. Dit was ik nu.

Ik merkte dat de taal die ik gebruikte vreemd was, maar wel logisch. Hakkerig, beperkt, blind en lineair. Onmogelijk kreupel vergeleken met sommige andere talen die ik had gebruikt, maar toch was er vloeïing en expressie in te vinden. Soms zelfs schoonheid. Mijn taal nu.

Met de oerinstincten van mijn soort had ik me stevig in het centrum van de gedachten van het lichaam verankerd, me onontwaarbaar met alle reflexen verstrengeld, tot het niet langer een afzonderlijke identiteit was. Dit was ik.

Niet hét lichaam, mijn lichaam.

Het gevoel nam af en ik voelde in plaats daarvan luciditeit. Ik zette me schrap voor de eerste herinnering, die eigenlijk de laatste herinnering zou zijn: de laatste momenten die dit lichaam had doorstaan, de herinnering aan het einde. Ik was uitgebreid gewaarschuwd voor wat er nu zou gebeuren. Die menselijke emoties zouden sterker en vitaler zijn dan de gevoelens van enige andere soort die ik was geweest. Ik had geprobeerd me erop voor te bereiden.

De herinnering kwam. En, zoals me al was gezegd, het was niet iets waarop ik me ooit had kunnen voorbereiden.

Het was verschrikkelijk, met scherpe kleuren en oorverdovende geluiden. Kou op haar huid, brandende pijn in haar ledematen. De smaak was door-dringend metalig in haar mond. En daar was dat nieuwe zintuig, het zintuig dat ik nooit had gehad, dat deeltjes uit de lucht oppikte en die omzette in vreemde boodschappen en waarschuwingen aan haar hersens: geuren. Ze leidden me af, verwarden me, maar niet in haar herinnering. De herinnering had geen tijd voor de noviteit van geuren. De herinnering was enkel angst.

De angst had haar in de houdgreep, dreef de onbeholpen, onhandige ledematen naar voren maar hinderde ze tegelijkertijd. Vluchten, rennen, was alles wat ze kon doen.

Ik heb gefaald.

De herinnering, die niet van mij was, was zo angstaanjagend sterk en duidelijk dat die door mijn zelfbeheersing heen hakte, mijn afstandelijkheid en de wetenschap dat dit slechts een herinnering was, niet ikzelf, overstelpete. Ik werd de hel in gezogen die de laatste minuut van haar leven was geweest, ik was haar, en we renden.

Het is zo donker. Ik zie niks. Ik zie de vloer niet. Ik zie mijn uitgestoken handen niet. Ik ren zonder iets te zien en probeer mijn achtervolgers te horen, maar mijn hart bonst zo luid in mijn oren dat alles erdoor wordt weggevaagd.

Het is koud. Het zou nu niet moeten uitmaken, maar het doet pijn. Ik heb het zo koud.

De lucht in haar neus was onprettig. Naar. Een vieze geur. Een seconde lang trok dat ongemak me uit de herinnering. Maar het was maar een seconde, en toen werd ik er weer in meegesleept en vulden mijn ogen zich met tranen van afgrijzen.

Ik ben verloren. We zijn verloren. Het is voorbij.

Ze zitten nu vlak achter me, luid en dichtbij. Ze zijn met zo veel! Ik ben alleen. Ik heb gefaald.

De Zoekers roepen. Mijn maag protesteert bij het geluid van hun stemmen. Ik moet overgeven.

‘Het is al goed,’ liegt een van hen om me te kalmeren, om me te laten stoppen. Haar stem klinkt vervormd door haar ingespannen ademhaling.

‘Pas op!’ roept een ander waarschuwend.

‘Doe jezelf geen pijn,’ smeekt een van hen. Een lage stem, heel bezorgd. Bezorgd!

Er schoot warmte door mijn aderen, en een verschrikkelijke haat verstikte me bijna.

Ik had in al mijn levens nog nooit zo’n emotie gevoeld. Opnieuw kwam ik door mijn walging een seconde los van de herinnering. Een hoog, schril geluid drong door in mijn oren en pulseerde in mijn hoofd. Het geluid

knarste door mijn luchtwegen. Ik had een lichte keelpijn.

Je gilt, legde mijn lichaam me uit.

Ik verstijfde van de schok, en het geluid werd abrupt afgebroken.

Dit was geen herinnering.

Mijn lichaam, het dácht! Het práátte tegen me!

Maar de herinnering was op dat ogenblik sterker dan mijn verbazing.

‘Alsjeblieft!’ roepen ze. ‘Het is gevaarlijk verderop!’

Het gevaar zit achter me! schreeuw ik in gedachten terug. Maar ik zie wat ze bedoelen. Een zwakke zuil van licht, die komt van wie weet waar, aan het eind van de gang. Het is geen muur of dichte deur, het doodlopende pad dat ik vreesde en verwachtte. Het is een zwart gat.

Een liftschaft. Verlaten, leeg, in onbruik, net als dit gebouw. Ooit een schuilplaats, nu een tombe.

Ik word overspoeld door een vlaag van opluchting terwijl ik verder ren. Er is een uitweg. Misschien overleef ik het niet, maar ik kan misschien nog winnen.

Nee, nee, nee! Die gedachte was geheel van mij, en ik probeerde me van haar los te maken, maar we waren één. En we renden de dood tegemoet.

‘Alsjeblieft!’ Het geschreeuw klinkt wanhopiger.

Ik heb zin om te lachen zodra ik weet dat ik snel genoeg ben. Ik zie voor me hoe hun handen slechts centimeters achter mijn rug graaien. Maar ik ben zo snel als ik moet zijn. Ik blijf niet eens staan als er geen vloer meer is. Het gat komt me halverwege een stap tegemoet.

De leegte slokt me op. Mijn benen trappelen nutteloos. Mijn handen graaien naar de lucht, klauwen erdoor, zoekend naar iets om vast te pakken. De kilte blaast als een tornado langs me heen.

Ik hoor de klap al voor ik hem voel... De wind is weg...

En dan is de pijn overal... Alles is pijn.

Laat het ophouden.

‘Niet hoog genoeg,’ fluister ik mezelf door de pijn toe.

Wanneer zal de pijn ophouden? Wanneer...?

De duisternis slokte de pijn op, en ik was zwak van dankbaarheid omdat de herinnering nu echt ten einde was. De duisternis nam alles mee, en ik was vrij. Ik haalde diep adem om rustig te worden, zoals dit lichaam altijd deed. Mijn lichaam.

Maar toen kwamen de kleuren terug, zwol de herinnering aan en overspoelde die me weer.

Nee! Ik raakte in paniek, bang voor de kou, de pijn en de angst zelf.

Maar dit was niet dezelfde herinnering. Dit was een herinnering binnen een herinnering – een laatste herinnering, als een laatste ademteug – maar op een of andere manier nog sterker dan de vorige.

De duisternis nam alles mee behalve dat ene: een gezicht.

Het gezicht was voor mij even buitenaards als de gezichtsloze kronkelende tentakels van mijn vorige gastlichaam zouden zijn voor dit nieuwe lichaam. Ik had dit soort gezichten in de beelden gezien die me waren gegeven om me voor te bereiden op deze wereld. Ze waren door de subtiele variaties in kleur en vorm moeilijk van elkaar te onderscheiden. Ze leken allemaal zo op elkaar. Neus midden op de bol, ogen erboven en mond eronder, oren opzij. Een verzameling zintuigen, alles behalve de tastzin, geconcentreerd op één plek. Huid over botten, haren op de kruin en in vreemde borstelige streepjes boven de ogen. Sommigen hadden nog wat vacht op de kaken; dat waren altijd mannelijke exemplaren. De kleuren waren bruintinten, van licht roomkleurig tot een diep, bijna zwart. Hoe moest je verder nog de een van de ander onderscheiden?

Dit gezicht zou ik uit miljoenen hebben herkend.

Dit gezicht was een harde rechthoek, met sterk gevormde botten onder de huid. De kleur ervan was licht goudbruin. Het haar was maar een paar tinten donkerder dan de huid, op wat lichtere vlasachtige plukken na, en het bedekte alleen het hoofd en de vreemde vachtstreepjes boven de ogen. De ronde irissen in de witte oogbollen waren donkerder dan het haar, maar net als het haar hadden ze lichte vlekjes. Er zaten fijne lijntjes om de ogen, en haar herinneringen vertelden me dat die ontstaan waren door te lachen en in het zonlicht te turen.

Ik wist niets van wat er onder die vreemde wezens doorging voor schoonheid, en toch wist ik dat dit gezicht mooi was. Ik wilde ernaar blijven kijken. Zodra ik dat besepte, verdween het.

Van mij, sprak de buitenwereldse gedachte die niet had kunnen bestaan.

Wederom verstijfde ik in stomme verbazing. Er zou hier niemand moeten zijn behalve ik. En toch was die gedachte zo sterk en zo bewust!

Onmogelijk. Hoe kon ze nog hier zijn? Dit was ik nu.

Van mij, wees ik haar terecht, met mijn eigen kracht en gezag in de woorden. *Alles is van mij*.

Waarom praat ik dan tegen haar? vroeg ik me intussen af.

Afgeluisterd

De stemmen waren zacht en dichtbij en, hoewel ik me er nu pas van bewust werd, kennelijk midden in een gemompeld gesprek verwickeld.

‘Ik vrees dat het te veel voor haar is,’ zei er een. De stem was zacht maar laag, mannelijk. ‘Dit zou voor iedereen te veel zijn. Zo veel geweld!’ Uit zijn toon sprak afkeer.

‘Ze gilte maar één keer,’ zei een hogere, ijle vrouwenstem met enig vermaak, alsof ze een discussie aan het winnen was.

‘Weet ik,’ gaf de man toe. ‘Ze is heel sterk. Anderen hebben veel meer trauma opgelopen, met veel minder aanleiding.’

‘Ik weet zeker dat ze zich er wel doorheen slaat, zoals ik al zei.’

‘Misschien heb je je Roeping gemist.’ Er klonk iets door in de stem van de man. Sarcasme, noemde mijn herinnering het. ‘Misschien had je Genezer moeten worden, zoals ik.’

De vrouw maakte een geamuseerd geluid. Ze lachte. ‘Dat betwijfel ik. Wij Zoekers geven de voorkeur aan een ander soort diagnose.’

Mijn lichaam kende dat woord, die titel: Zoeker. Ik kreeg er een rilling van angst van over mijn rug. Een reactie van mijn lichaam. Natuurlijk. Ik had geen reden om Zoekers te vrezen.

‘Soms vraag ik me af of personen met jouw vak met menselijkheid geïnfecteerd kunnen raken,’ overpeinsde de man, met een stem die zuur klonk van ergernis. ‘Geweld maakt deel uit van jullie levenskeus. Blijft er genoeg van het oorspronkelijke temperament van jullie lichaam over om jullie plezier te laten beleven aan het afgrijzen?’

Ik stond te kijken van die beschuldiging, van zijn toon. Dit gesprek leek wel... een ruzie. Iets in mijn gastlichaam was er vertrouwd mee, maar ik had het nooit ervaren.

De vrouw was defensief. ‘We willen geen geweld. We zien het onder ogen als het moet. En het is maar goed voor jullie dat sommigen van ons sterk

genoeg zijn voor de vervelende taken. Jullie vrede zou niet lang standhouden zonder onze inspanningen.’

‘Vroeger wel. Maar ik denk dat jullie beroep binnenkort achterhaald zal zijn.’

‘Het bewijs van de onjuistheid van die uitspraak ligt daar op dat bed.’

‘Eén mensenmeisje, alleen en ongewapend! Ja, echt een bedreiging voor onze vrede.’

De vrouw ademde zwaar uit. Een zucht. ‘Maar waar komt ze vandaan? Hoe heeft ze in Chicago kunnen opduiken, een stad die al lang beschaafd is, honderden kilometers verwijderd van elk spoor van opstandelingenactiviteit? Heeft ze dat alléén gedaan?’

Ze sprak de vragen uit zonder schijnbaar een antwoord te verwachten, alsof ze diezelfde vragen al vele keren eerder had gesteld.

‘Dat is jouw probleem, niet het mijne,’ zei de man. ‘Het is mijn taak deze ziel te helpen zich zonder onnodige pijn of trauma aan te passen aan haar nieuwe gastlichaam. En jij bent hier om je met mijn taak te bemoeien.’

Nog altijd langzaam naar boven drijvend, me instellend op deze nieuwe wereld van zintuigen, begreep ik nu pas dat ze het over mij hadden. Ik was de ziel over wie ze spraken. Het was een nieuwe associatie van het woord, een woord dat voor mijn gastlichaam vele andere dingen had betekend. Op elke planeet namen we een andere naam aan. Ziel. Ik neem aan dat het wel een toepasselijke beschrijving was. De ongeziene kracht die het lichaam bestuurt.

‘De antwoorden op mijn vragen zijn even belangrijk als jouw verantwoordelijkheden ten opzichte van de ziel.’

‘Dat valt te betwisten.’

Ik hoorde iets bewegen, en haar stem was plotseling een fluistering. ‘Wanneer zal ze gaan reageren? De narcose moet toch bijna uitgewerkt zijn.’

‘Als ze er klaar voor is. Laat haar met rust. Ze verdient het om met de situatie om te gaan op de manier die voor haar het prettigst is. Stel je de schok van haar ontwaken voor: in een rebels gastlichaam, dat dodelijk gewond raakte bij een ontsnappingspoging! Niemand zou in vredestijd een dergelijk trauma moeten hoeven doorstaan!’ Zijn stem werd luider doordat hij geëmotioneerd raakte.

‘Ze is sterk.’ De vrouw klonk nu sussend. ‘Kijk maar hoe goed ze het deed met de eerste herinnering, de ergste herinnering. Wat ze ook verwacht had, ze heeft zich erdoorheen geslagen.’

‘Waarom zou ze dat moeten?’ mompelde de man, maar hij scheen geen antwoord te verwachten.

De vrouw antwoordde toch. ‘Als we de informatie willen krijgen die we nodig hebben...’

‘Nódig is jouw woord. Ik zou de term willen nemen.’

‘Dan moet iemand de onplezierigheid het hoofd bieden,’ vervolgde ze alsof ze niet in de rede was gevallen. ‘En ik denk, door alles wat ik over deze ziel weet, dat ze de uitdaging zou hebben aanvaard als we het haar op een of andere manier hadden kunnen vragen. Hoe noem je haar?’

De man zweeg enige tijd. De vrouw wachtte af.

‘Wandelaar,’ antwoordde hij uiteindelijk met tegenzin.

‘Passend,’ zei ze. ‘Ik heb geen officiële cijfers, maar ze moet een van de weinigen, misschien wel de enige zijn die zo ver is gekomen. Ja, Wandelaar past goed bij haar tot ze zichzelf een nieuwe naam geeft.’

Hij zei niets.

‘Natuurlijk neemt ze misschien de naam van het gastlichaam aan... We hebben alleen geen vingerafdrukken of irisscans van haar gevonden, dus ik kan je niet vertellen wat die naam was.’

‘Ze neemt de menselijke naam niet aan,’ mompelde de man.

Ze zei sussend: ‘Iedereen vindt op zijn eigen manier troost.’

‘Deze Wandelaar zal meer troost nodig hebben dan de meeste anderen, dankzij jullie stijl van Zoeken.’

Er klonken scherpe geluiden: voetstappen, ritmisch op een harde vloer. Toen kwam de stem van de vrouw van de andere kant van de kamer.

‘Je zou slecht hebben gereageerd op de begindagen van deze bezetting,’ zei ze.

‘Misschien reageer jij slecht op vrede.’

De vrouw lachte, maar het klonk vals, zonder echt vermaak. Mijn geest scheen goed ingesteld te zijn op het destilleren van werkelijke betekenissen van stembuigingen.

‘Je hebt geen helder beeld van wat mijn Roeping omvat. Lange uren speuren in dossiers en op landkaarten. Vooral bureauwerk. Lang niet zo vaak het conflict of geweld als jij schijnt te denken.’

‘Tien dagen geleden was je zwaarbewapend en joeg je dit lichaam op.’

‘Een uitzondering, kan ik je verzekeren, niet de regel. Vergeet niet dat de wapens waar jij zo van walgt tegen ons worden gebruikt op plekken waar wij Zoekers niet waakzaam genoeg zijn geweest. De mensen doden ons blijmoedig als ze daar de kans toe krijgen. Degenen die zelf ervaring hebben met de vijandelijkheden, zien ons als helden.’

‘Je doet net alsof er een oorlog woedt.’

‘Voor wat er over is van het menselijk ras is dat ook zo.’